

Forfatter: Udrag fra Sphinxen

Titel:

Citation: "Fjorten eventyr og fortællinger", i *Fjorten eventyr og fortællinger*, udg. af Marita Akhøj Nielsen , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1989, s. 58.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-ingemann01-shoot-idm140296366734208/facsimile.pdf> (tilgået 18. maj 2021)

Anvendt udgave: Fjorten eventyr og fortællinger

ne Sandhed; hele Byen veed det allerede. Og saa jeg Dem ikke selv igaar paa Fyrstens Livhengst, som Ingen ellers rider uden han selv – og livo kunde saa fortrølig hilse og tale med vor tilkommende Fyrstinde, Fyrstens kjædelige Broderdatter, den skjønn Prindsesse Goldini, uden en Prinds af Blodet?»

»De tager Feil, Hært Vert, reed jeg paa Noget igaar, saa var det nok paa en Kjøp, og talde jeg med Nogen, saa var det vist med en Stokkeknep eller en Sphinx, eller i det allerhøieste med en Grøvinde.»

»Deres Høihed er nu altid saa spogefuld – sagde Verten – jeg mærker nok, De vil være her incognito; men De har blot at befale, og jeg staaer ganske til deres underdanigste Tjeneste, baade med Huus og Hjem, Ære og Gods, Liv og Blod, Kone og Børn og Alt hvad Dem kjært er.» Derpaa gik Verten baglæns ud af Døren og faldt af lutter Underdanighed ned af alle Trapperne.

Kommer nu Raden til de Andre, at være gale? – tænkte Arnold – eller skulde der virkelig være Noget om? Man har dog hørt saa galt før, og jeg har altid høvt en Ahnelse om, at der engang maatte blive noget Stort af mig; men paa den Maade havde jeg rigtig nok ikke troet det. Bedre var det dog, om jeg var noget dygtigt selv, end om jeg nu kom til at gjælde for noget Glimrende i Verden. – Jeg troer, jeg løber min Vej fra denne uægte Ære – en naturlig Prinds – hvad Stort kommer der ud af? – ak! kunde jeg kun finde den skjønn Cordula igjen, slog jeg gjerne en Streg over Storheden og tog tiltakke for evig med Lyksaligheden. Ak, var hun dog kun virkelig til! det gaaer mig som Pygmalion nu, jeg har forelsket mig til Døden i et Værk af min egen Opfindelse; men der er ikke mere slige medlidende Guder til, som gjøre mig det døde Billede levende for min Kjærligheds Skyld. Og om det nu ogsaa skedte, vilde jeg da troe det? vilde jeg da ikke ogsaa holde det for en Drøm og for en Virkning af min egen ophedsede Indbildningskraft? – Nei, med os Forstaadsmennesker er der Intet at udrette; kunde vi ogsaa fare levende til Himmels som Elias, vi vilde troe, det var en Drøm og Indbildning, og kunde dog aldrig blive salige i vor Vantro.

Nu bankede det paa Døren; en Ubekjendt traadte ind, rakte Arnold et Brev og gik. Han aabnede Brevet og læste: »Flye, Arnold, flye strax! om en Time er det forsildigt.»

Hvilken Advarsel – tænkte han forundret – Hvo forfølger mig og Hvo advarer mig? det er mig Altsammen lige begribeligt; men